

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 65ο – ΤΕΥΧΟΣ 698 ●
● ΜΑΪΟΣ 2023 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Θέλεις;

Ἦτός ἤθελε, μά δέν μποροῦσε. Ποιὸς εἶναι αὐτός; Ὁ παραλυτικός τῆς Βηθεσδαῖ. Ὁ παραλυτικός κοντά στή θαυματουργή μικρή λίμνη, πού ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης τὴν ἀποκαλεῖ κολυμβήθρα. Ἦθελε νά γιατρευθῆ, μά δέν μποροῦσε. Ἦθελε μέ λαχτάρια τριάντα ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια, μά ἦταν ἀδύνατον. Πῶς μόνος του νά προχωρήσῃ; Ἡ ἀκίνησια ἐμπόδιζε τό θέλω του. Τό πνεῦμα θέλει, τό σῶμα δέν μπορεῖ. Ὁ πόνος θέλει, ἡ παραλυσία δέν μπορεῖ.

● Δέν ὑπῆρχε μόνο αὐτός. Ὑπῆρχαν καί οἱ ἄλλοι. Καί ἦσαν πολλοί. Καί ἄρρωστοι καί ὑγιεῖς. Αὐτοὶ μποροῦσαν, ἀλλά δέν ἤθελαν. Δηλαδή, ἤθελαν, ἀλλά γιὰ τοὺς δικούς τους. «Ἐνῶ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει...» (Ἰωάν. ε' 7). Ἦ κάποιος ἄρρωστος εἶχε τὴ δυνατότητα νά κινηθῆ καί ἔτρεχε πρῶτος.

Πότε; Τότε, πού κατὰ θαυματουργικό καί προτυπωτικό τρόπο ἄγγελος κατέβαινε στήν κολυμβήθρα καί τάραζε τὰ νερά, πού μέ τὴν ταραχὴ αὐτὴ μετατρέπονταν σέ ἰαματικά. Ἰαματικά μόνο γιὰ ἕνα ν, γιὰ τόν πρῶτο. Δέν μποροῦσε κάποιος ἄρρωστος νά παραχωροῦσε τόσα χρόνια τὴ θέσι του στόν παραλυτικό, πού εἶχε αὐτός τὰ πρεσβεῖα τοῦ πόνου, τὴν πρωτεία στή λίστα ἀναμονῆς; Μποροῦσαν πολλοί, ἀλλά δέν ἤθελαν. Δέν μποροῦσε κάποιος ἀπὸ τοὺς χιλιάδες συγγενεῖς ἢ ἐπισκέπτες νά βοηθήσῃ αὐτόν πού εἶχε μεγαλύτερη ἀνάγκη; Μποροῦσε, ἀλλά δέν ἤθελε.

● Ὁ ἕνας ἤθελε, μά δέν μποροῦσε. Οἱ ἄλλοι μποροῦσαν, ἀλλά δέν ἤθελαν. Καί ὁ τρίτος; Ἦθελε καί ἔσπευδε σέ βοήθεια. Μά δέν ἦταν Θεός νά τοὺς προλαβαῖν ὄλους. Ἦταν ἄγγελος. Περιωρισμένη ἡ δύναμις του. Περιστασιακή. Ἐρχόταν ὁ ἄγγελος, προτύπωσις, ὅτι θά ἔρχόταν στή γῆ ὁ Δημιουργὸς τῶν ἀγγέλων, ὁ Χριστός.

Ἐρχόταν ὁ ἄγγελος στήν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδαῖ, πού συμβόλιζε τὴν

Ἐκκλησία, τό ἅγιο Βάπτισμα. Ἐρχόταν ὁ ἄγγελος γιά ἓνα χρονικό θαῦμα, γιά νά δείξει, ὅτι θά ἐρχόταν ὁ «μεγάλης βουλῆς ἄγγελος» (Ἠσ. ιθ' β), γιά τό διαχρονικό θαῦμα. Ἐρχόταν ὁ ἄγγελος. Ἄλλ' ἔπρεπε νά βρεθῆ καί ἄλλος ἄγγελος, τῆς γῆς ἄγγελος, ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, γιά νά βοηθήσῃ. Καί αὐτός δέν ὑπῆρχε γιά τόν παραλυτικό. «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω...» (Ἰωάν. ε' 7), παραπονεῖται!

● Καί ὑπάρχει καί ὁ ἄλλος, ὁ Μεγάλος. Αὐτός καί θέλει καί μπορεῖ, καί ἀγαπᾷ καί σπεύδει καί ἐνεργεῖ. «Ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν καί τό δύνασθαι» (Φιλιπ. β' 18). Εἶναι ὁ Χριστός! Αὐτός στέκει, ἄγνωστος μεταξύ ἀγνώστων, στόν παραλυτικό καί τόν ρωτᾷ: «Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;».

● Γιατί ρωτᾷ ὁ Χριστός; Γιά τόν ἑαυτό του ἢ γιά τόν παραλυτικό; Καί γιά τούς δύο δέν εἶναι αὐτονόητη ἢ ἀπάντησις; Τί ρωτᾷς, Χριστέ; Δέν ξέρεις; Ὅλα τά ξέρεις. Ὅλα τά γνωρίζεις. Ὅλη τήν ἱστορία ἐκείνου, ὅπως καί τήν δική μου. Τόν γνωρίζεις τόν παραλυτικό ἀπό παλιά, ἀπό τά νιάτα του, πού φαίνεται νά μήν ἦσαν καί τόσο ἀγνά. Γνωρίζεις τό μολυσμένο παρελθόν του, γνωρίζεις τό 38χρονο πονεμένο παρόν του, γνωρίζεις τήν πονεμένη μοναξιά του. Γνωρίζεις καί τή μύχια λαχτάρα του.

● Ἀλλά καί γιά τόν παραλυτικό εἶναι αὐτονόητη ἢ ἀπάντησις.

—Τί μέ ρωτᾷς; Μπορῶ νά μή θέλω; Θέλω καί παραθέλω. Μά ποιός μ' ἀκούει; Γιά μένα δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος...

● Γιατί τότε ρωτᾷ ὁ Χριστός; Γιά νά συμβάλῃ καί ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου στήν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ. Τό μπορῶ τοῦ Χριστοῦ συμποσοῦται στό 99%. Τό θέλω τοῦ ἀνθρώπου, ἐν προκειμένῳ τοῦ παραλυτικοῦ, παριστάνεται μέ τό 1%.

● Γιατί ρωτᾷ ὁ Χριστός: «Θέλεις;». Διότι πολλοί δέν θέλουν.

—Δέν σέ ρωτᾷ ἄν θέλῃς τόν Οὐρανό μέ τ' ἄστρα. «Καί ἔργα τῶν χειρῶν Του εἰσιν οἱ οὐρανοί» (Ψαλμ. 101, 26). Σέ ρωτᾷ, τί θέλεις νά βλέπῃς, τόν οὐρανό ἢ τή λάσπη;

—Δέν σέ ρωτᾷ ἄν ἤθελες νά φτιάξῃς ἐσύ τόν ἥλιο. Τό «Γενηθήτω φῶς» (Γεν. α' 3) τό εἶπα ἐγώ. Ἐσεῖνα σέ ρωτᾷ ἄν θές ν' ἀνοίξῃς τά μάτια σου, ἄν θές νά βγῆς ἀπό τό ὑπόγειο καί νά δῆς τόν ἥλιο.

—Δέν σέ ρωτᾷ ἄν θέλῃς νά πεθάνῃς. Εἶναι σίγουρο ὅτι δέν θέλεις. Σέ ρωτᾷ ἄν θέλῃς νά ζήσῃς αἰώνια μαζί μου.

—Δέν σέ ρωτᾷ ἄν ἤθελες νά γεννηθῆς. Σέ ρωτᾷ, ἄν θέλῃς, μιά πού γεννήθηκες, νά ζήσῃς ἐνάρετα καί ἄγια. Σέ ρωτᾷ ἄν θέλῃς νά μὴ πεθάνῃς, ἀφοῦ «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ... ζήσεται» (Ἰωάν. ιε' 25).

—Δέν σέ ρωτᾷ ἄν ἤθελες νά σταρωθῶ. Αὐτό εἶναι δικό μου θέλημα. Εἶναι ἀγάπη χωρίς σύνορα. Σέ ρωτᾷ ἄν θέλῃς, μέ τό δικό μου θάνατο καί τή δική μου ἀνάστασι νά σωθῆς.

● Γιατί ρωτᾷ ὁ Χριστός: «Θέλεις;». Γιατί πολλοί καί τότε δέν τόν ἤθελαν. Ἦθελαν οἱ Ἰουδαῖοι τόν τύπο, δέν ἤθελαν τήν οὐσία. Ἦθελαν τό Σάββατο τῆς ἀπραγίας, δέν ἤθελαν τήν Κυριακή τῆς ἐνεργείας. Ἦθελαν τήν ὑποκρισία, ὄχι τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἦθελαν νεκροῦς τύπους, ὄχι τή Ζωή καί τήν Ἀνάστασι.

● Θέλεις; Τόν ξαναβρίσκει ὁ Χριστός τόν παραλυτικό. Θέλεις νά σοῦ χαρίσω κάτι ἀκόμα; Αὐτό πού σοῦ ἔδωσα ἀφορᾷ στό σῶμα. Ὑγιῆς «γέγονας». Αὐτό πού θά σοῦ δώσω τώρα, σοῦ ἐξασφαλίζει ὄχι ἀπλῶς τήν ὑγεία, ἀλλά κάτι ἀπίερωσ ἀνώτερο. Τῆς ψυχῆς τῆ σωτηρία. Ἄν δέν τό θέλῃς, δέν σοῦ τό δίνω. Μά ἄν δέν

ΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ ΘΥΑΓΓΕΛΙΟ

Τό εύκολο καί τό δύσκολο

Περισσότερο αὐτοκριτική τῆς διακονίας μας θά ἤθελα νά εἶναι τό κείμενο αὐτό, παρά κριτική τῶν αἱρέσεων, ὑπό τήν κλασική μορφή. Τό δεύτερο θά ἦταν εύκολο. Τό πρῶτο θαρρῶ δύσκολο.

Εύκολα ἐντοπίζουμε ἐστίες μολύνσεως. Δύσκολα τίς ἐξαλείφουμε. Καί ἀκόμα πιό δύσκολα τίς προλαβαίνουμε. Εύκολα μιλάμε γιά τούς αἱρετικούς, γιά ὅσους θεωρητικά καί πρακτικά βρίσκονται ἔξω ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δύσκολα ἐξα-

τό θέλης, θά σοῦ συμβοῦν χειρότερα. Θά πεθάνης τόν αἰώνιο θάνατο. Εἶχες μαρτυρισμό σώματος. Θά ὑποστής αἰώνιο μαρτυρισμό τῆς ψυχῆς. Θέλεις; Ἄν ναι, ἄκου λοιπόν: *«Μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χεῖρόν σοί τι γένηται»* (Ἰωάν. ε' 15).

• **Θέλω, Κύριε.** Ἀλλά κι ἐγώ θέλω νά Σοῦ δώσω κάτι. *Νά Σέ πληρώσω.* Τώρα πού Σέ γνώρισα. Γιατί τότε πού μέ γιάτρεψες καί ἔφυγες, δέν μοῦ εἶπες ποιός εἶσαι. Τώρα πού ἔμαθα ποιός εἶσαι, δέν θά σταματάω νά λέω: *Νά διαλαλῶ τό ὄνομά Σου...*

— *Ἄκου, κόσμε!* *«Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας με ὑγιή»* (Ἰωάν. ε' 15).

• **Ὁ παραλυτικός ἤθελε νά Τόν ὁμολογῇ.** Πολλοί δέν θέλουν νά ἀκοῦνε γιά τόν Χριστό. Οἱ Ἰουδαῖοι ἤθελαν νά Τόν σκοτώσουν. *«Ἐδίωκον τόν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καί ἐζήτουν αὐτόν ἀποκτεῖναι»* (Ἰωάν. ε' 16).

• **Θέλεις; Ἐσύ θέλεις πάνω ἀπό ὅλα τόν Χριστό; Θέλεις τήν Ἀνάστασι; Θέλεις τήν Ἀγάπη;** Ἐγώ σέ θέλω, λέει ὁ Χριστός. **Ἐσύ μέ θέλεις; Ἄν μέ θέλης, «μηκέτι ἀμάρτανε».**

Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης

φανίζουμε τήν αἵρεσι στόν χῶρο μας. Ἄκόμα πιό δύσκολα μαγνητίζουμε τόν πλανημένο στόν ἀλήθεια. Καί ἀκόμα πιό δύσκολα προλαβαίνουμε τήν δημιουργία αἱρετικῶν.

• **Τό σοβαρότερο αἴτιο, πού ἀναφύονται αἱρέσεις, εἶναι τό ὅτι ἐμεῖς πρῶτοι δέν ξέρουμε γιὰτί εἴμαστε ὀρθόδοξοι.** Εἶναι κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο ἡ ἄγνοια τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἄγνοια Γραφῆς = ἄγνοια Χριστοῦ. Ἄγνοια Χριστοῦ = Ἄγνοια Ἐκκλησίας. Ἄγνοια Ἐκκλησίας = Ἐθελοθρησκεία (Κολοσ. β' 23).

• **Εἶναι ἀνάγκη νά ἐπανεξεταστοῦν τά αὐτονόητα.** Ἡ καρδιά τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ εἶναι τό εὐαγγέλιο. Τά φτερά τῆς πτήσεώς του γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι δύο: Ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ἀγάπη. Ἡ πίστις καί ὁ ἅγιος βίος.

Ὅταν τά αὐτονόητα περιέρχωνται σέ ἀχρηστία, τότε ἡ ἐπανάληψις εἶναι ἀπαραίτητη. Ὅταν ξεθωριάξῃ ἡ Ἀλήθεια, τότε εἶναι ἀναγκαῖος ὁ ἐπαναπροσδιορισμός καί ἡ ἀνακαινίσις. *«Τά αὐτά λέγειν ἐμοί μέν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δέ ἀσφαλές»* (Φιλιπ. γ' 1). Καί ἀνακαινίσις καί ἀναγέννησις ἐν προκειμένῳ σημαίνει ἐπανευαγγελισμός τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων.

Ὁ φάκελλος καί τό γράμμα

Ἄς ἐπιτραπῇ ἓνα παράδειγμα.

Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ ταχυδρόμος μᾶς φέρνει γράμμα μέ σπουδαῖο περιεχόμενο, μέ τήν πιό μεγάλη ἐκπληξι, μέ καλή ἀγγελία μοναδικῆς ἀξίας. Τί θά κάνουμε; Θά περιοριστοῦμε στό νά κοιτάμε ἐξωτερικά τό φάκελλο, νά τόν ἀσπασώμαστε, νά θαυμάζουμε τό γραμματόσημο καί νά καυχώμαστε γιά τόν ἀποστολέα; Ἄν στα-

θοῦμε σ' αὐτά μόνο, δέν θά γευτοῦμε τόν καρπό τῆς καλῆς ἀγγελίας. Ἀσφαλῶς θά σπεύσουμε ν' ἀνοίξουμε τό γράμμα. Θά χαροῦμε τήν καλή του πληροφόρησι. Θά τήν μεταδώσουμε καί σέ ἄλλους. Καί φυσικά, θά φυλάξουμε καί τό φάκελλο, ὄχι μόνο σάν ἀνάμνησι, ἀλλά καί σάν πειστήριο γνησιότητος.

- Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ καλή εἶδησις. Χωρίς Εὐαγγέλιο δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία. Ἀλλά καί χωρίς Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει Εὐαγγέλιο. Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει γιά νά εὐαγγελίζεται τόν Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά καλῆ στήν ἐν Χριστῶ σωτηρία. «Οὐαί μοι ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι», λέει ὁ Παῦλος (Α' Κορ. θ' 16).

- Ἡ ζωή μας εἶναι τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Γραφῆς. Ἄν περιοριζώμαστε στά ἐξωτερικά στοιχεῖα καί δέν ἀπολαμβάνουμε τό περιεχόμενο τοῦ Εὐαγγελίου, τότε δέν ζοῦμε τήν ἀλήθεια. Καί ζωή χωρίς ἀλήθεια εἶναι αἵρεσις. Θεολογία, πού δέν εὐαγγελίζεται τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί δέν ἀντικατοπτρίζεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἰδεολόγημα ἢ θρησκευτική κουλτούρα. Κάποτε ἔχουμε πολλή ὀρθοδοξολογία, καί καθόλου Χριστό. Καί ἴσως καί αὐτό νά ὤθη καί νά παρωθῆ ἀδελφούς μας, ἀνήσυχα πνεύματα, διφῶσες ψυχές, στήν αἵρεσι· σ' ἓνα χῶρο, ὅπου προσφέρεται ὁ Χριστός, δυστυχῶς παραποιημένος, καί τό εὐαγγέλιο, δυστυχῶς παρεξηγημένο καί διαστρεβλωμένο.

- Ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μετάδοσις τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ «διακονία τοῦ εὐαγγελίου».

- Τό γνήσιο εὐαγγέλιο εἶναι αὐτό πού μετέδωσε ὁ Γαβριήλ στήν Κεχαριτωμένη καί σ' ὅλη τήν οἰκουμένη. Ἡ σύνοψις τοῦ εὐαγγελίου εἶναι ὁ λόγος γιά τή σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου: «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο»

(Ἰωάν. α' 14). Ἡ καρδιά τοῦ εὐαγγελίου, τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι ἡ φανέρωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅπως τήν διακήρυξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ἡ Σαρκωμένη καί Σταυρωμένη Ἀγάπη: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωήν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

- Τό γνήσιο εὐαγγέλιο εἶναι ἡ παραλαβή καί ἡ παράδοσις, ὅπως τό παρουσιάζει ὁ Παῦλος: «Γνωρίζω ὑμῖν, ἀδελφοί, τό εὐαγγέλιον τό εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατά ἄνθρωπον· οὐδέ γάρ ἐγώ παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλά δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α' 11).

Παραλαβή! Ἡ προσωπική ἀποδοχή.

Παράδοσις! Ἡ ἱεραποστολική διδασχὴ καί διαδοχή.

Ἔτερον εὐαγγέλιον - Αἵρεσις

Γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀξία ἔχει ἡ θετική, ἀλλά καί συνεπῆς ἀπάντησις στό ἐρώτημα: «Πιστεύομεν εἰς τό εὐαγγέλιον»; (Μάρκ. α' 15).

Γιά τό πνευματικό καί ἐκκλησιαστικό μας ὑπερηχογράφημα σημασία ἔχει ἡ ἀπάντησις στό ἐρώτημα: Ἔχουμε τό γνήσιο εὐαγγέλιο; «Γνωρίζω ὑμῖν -λέει ὁ Παῦλος- τό εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καί παρελάβετε, ἐν ᾧ καί ἐστήκατε, δι' οὗ καί σώζεσθε» (Α' Κορ. ιε' 1).

Ὁ μέγας φόβος, συνάμα καί ὀλέθριος κίνδυνος, εἶναι, μήπως κάποτε μετατιθέμεθα ἀπό τήν Ὁρθοδοξία! Καί αὐτό ἐπειδή ἀλλοιώνουμε τό εὐαγγέλιο καί τήν εὐαγγελική πορεία! «Θαιμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπό τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γαλ. α' 6).

- Αἵρεσις εἶναι τό «ἕτερον εὐαγγέλιον». Ἡ παραμορφωμένη διδασκαλία.

• Αἵρεσις εἶναι ἡ ὑπερύψωσις τοῦ Ἐγῶ, πού κατασκευάζει ἢ δέχεται ἕτερο εὐαγγέλιο.

• Αἵρεσις εἶναι ἡ ἐπιλεκτική θρησκευτική δοξασία, τό ἐπιλεκτικό εὐαγγέλιο.

• Αἵρεσις εἶναι ἡ ἀνυπακοή στό εὐαγγέλιο τοῦ Θεοῦ. Ἡ σκέψις τοῦ αἰρετικοῦ ἀπό θεοκεντρική ἢ χριστοκεντρική, γίνεται ἐγωκεντρική. Ἐντί νά δεχτῆ τήν λογική τοῦ Θεοῦ, πού ἡ ἀγάπη τήν κάνει ἀποκάλυψι, σύρεται ἀπό τή συμβουλή τοῦ ἀλλοτρίου. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στήν περίπτωσι αὐτή ἀπωθεῖται στό περιθώριο. Τή θέσι του τήν παίρνει τό «ἐγώ». Στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἀντιπαρατίθεται ὁ εὐκολώτερος τρόπος γιά καταξίωσι, γιάτί ὄχι, καί γιά θέωσι! Μ' αὐτή τήν ἔννοια ἄς ἀναζητηθῆ σέ μεγάλο χρονικό βάθος ἡ πρωταρχική αἵρεσις.

• Ἡ αἵρεσις προηγήθηκε τῆς ἁμαρτίας. Πρῶτος αἰρετικός θεωρεῖται ὁ Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ἔκουσε ἄλλο εὐαγγέλιο. Ὁ ὄφις τοῦ σέρβιρε εὐαγγελική εἶδησι, θρησκευτική παραποίησι. Τοῦ μίλησε γιά θέωσι. Θέωσι ὅμως χωρίς Θεό. Τοῦ πρότεινε λόγο, πού δέν προερχόταν ἀπό τήν ἀυθεντία τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τήν ἀπάτη ἀπό τόν ἀντίθεο.

• Καί ὅταν ἀνοιξε ὁ νέος παράδεισος, πολύ πύο πνευματικός καί χαριτωμένος, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, τό ἴδιο συνέβη. Ἐμφανίστηκαν οἱ ψευδάδελφοί, οἱ ψευδαπόστολοι, σατανάδες «μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀγγέλους φωτός» (Β' Κορ. ια' 14). Διέστρεφαν τά λόγια τοῦ Κυρίου, τό εὐαγγέλιο τοῦ ἀποστόλου Παύλου. «Εἰσὶν οἱ ταρασσόντες ὑμᾶς καί θέλοντες μεταστρέφαι τό εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α' 7).

• Καί ὅταν ἡ λατρεία τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ γίνεται λατρεία νεκρῶν τύπων, δέν ἔχουμε καί τότε αἵρεσι; Τουλάχιστον ἔτσι βεβαιώνει ὁ Κύριος μέ τό στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «Ἐγγίξει μοι ὁ λαός οὗτος

τῶ στόματι αὐτῶν καί τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δέ καρδία αὐτοῦ πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ· μάτην σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ἡσ. κθ' 13. Ματθ. ιε' 8-9).

• Καί ὅταν ἀυθεντοποιοῦμε ἀνθρώπους, καί δέν κάνουμε τόν κόπο νά βεβαιωθοῦμε, ἄν ὁ λόγος τους ἢ τά ἀποφθέγματά τους στηρίζονται στό Εὐαγγέλιο καί στήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, τότε αὐτό δέν εἶναι αἵρεσις; Ὅχι ἅγιος «γέροντας», ἀλλά καί ἄγγελος ἀκόμα, ἐντελῶς ἄμεμπτος καί ἀναμάρτητος, ἄν βρεθῆ καί κηρύξη ἀντίθετα ἀπό τό Εὐαγγέλιο, ἀπό τή διδαχή τῶν Ἀποστόλων, πρέπει αὐτόματα ν' ἀποδοκιμαστῆ. Ἔτσι λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Κι ἄν δέν ἀποδοκιμαστῆ ὁ ἀντιευαγγελικός τυχόν λόγος τοῦ ἀγγέλου, πρέπει ν' ἀναθεματίζεται ὡς αἰρετικός ἐκεῖνος, πού τόν ἀποδέχεται ὡς ἀλήθεια τῆς Πίστεως. «Ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω!» (Γαλ. α' 8).

• Θά ἦταν ἄραγε ὑπερβολή ἄν λέγαμε, ὅτι τείνομε ν' ἀντικαταστήσουμε τήν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τήν Ἐκκλησία τῶν Πατέρων καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μέ κάποιες θρησκείες «γεροντάδων»; Καί ἄν αὐτό ἐπίσημα δέν γίνεται, ἀνεπίσημα ὅμως ἔχει τραγικοποιήσει τή σύγχυσι στόν ἐκκλησιαστικό καί θεολογικό χῶρο.

• Θά ἦταν ἄραγε ὑπερβολή, ἄν λέγαμε, ὅτι ὅσοι ὁμαδοποιοῦν τόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, σχίζοντας τήν ἐνότητά της καί τραυματίζοντας τήν κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι αἰρετικοί, ἔστω καί ἄν παρουσιάζονται ὡς σοῦπερ-ὀρθόδοξοι;

Ἀλλοίωσις τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐξοργίζει τόν Παῦλο ἡ ἀλλοίωσις τῆς σωτηριώδους Ἀλήθειας, ἡ παραποίησης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρίας, ἡ νόθευσις

τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας (Α΄ Τιμ. α΄ 10. Β΄ Τιμ. δ΄ 3). Ἡ ἀγανάκτησις του γίνεται φανερή στίς ἐπιστολές πρὸς Ρωμαίους, Γαλάτας, Α΄ καὶ Β΄ Κορινθίους.

- Τὸν ἐξοργίζει ὁ τρόπος τῆς λατρείας, ὅταν δὲν εἶναι ἀγιοπνευματικός, ὅταν δὲν νοοῦνται τὰ λεγόμενα, ὅταν δὲν μετέχη ὁ λαὸς στὰ τελούμενα. Ἔαν ἡ καρδιά τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ *θεία Λειτουργία*, ἀξιζοῦ νὰ μελετηθῇ ἐπανειλημμένως καὶ ἐπισταμένως τὸ 14ο κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ δοῦμε, ἂν λατρεύουμε τὸν Κύριο ὀρθά, ὀρθόδοξα, συνειδητά, κατανοητά, εὐχαριστιακά. Τὸ ἔλλειμμα τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καὶ μετοχῆς εἶναι ἔλλειμμα ὀρθοδοξίας. Εἶναι ἐπιλογή ὄχι ἀπλῶς αἰρετικοῦ, ἀλλ' εἰδωλολατρικοῦ τρόπου λατρείας. Εἶναι *αἵρεσις*.

Κάποτε ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ὁ *μαγνήτης*, γιὰ νὰ ἐλκυστοῦν πλήθι καὶ λαοὶ στὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως. Τώρα τείνει νὰ γίνη ἢ τὸ χλωροφόρμιο γιὰ νὰ κοιμούνται οἱ λίγοι ἐκκλησιαζόμενοι, ἢ τὸ ἀπωθητικὸ τῶν πολλῶν, πού ἔχουν ἓνα ἀκόμα λόγο (πρόφασι) νὰ στρατευτοῦν στὸ χῶρο τῶν ἀπίστων ἢ ἐπισημασμένων αἰρετικῶν.

- Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι συνήθεια. Δὲν τὴν κρατᾶμε, γιὰτί ἔτσι ἀπλῶς τὴν βρήκαμε. Τὴν βιώνουμε, γιὰτί τὴν ἀγαπᾶμε. Τὴν δεχόμαστε, γιὰτί τὴν πιστεύουμε. Τὴν βλέπουμε στὴ ζωντανή λατρεία. Τὴν θαυμάζουμε στὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἀγίων.

Χωρὶς Χριστὸ Ὁρθοδοξία = αἵρεσις

Καὶ ἓνα τολμηρὸ ἐρώτημα:

Ὁ Χριστὸς ἔχει σήμερα θέσι στὸν λεγόμενον Ὁρθόδοξο χῶρο;

Τὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι οὔτε κοινότυπο οὔτε λαϊκίστικο οὔτε πρὸς δημιουργία ἐντυπώσεων. Εἶναι οὐσιαστικό. Καὶ προκαλεῖ ὀδυνηρὴ τὴν ἀπάντησι.

- Θὰ μπορούσε ὁ Ἰησοῦς, ὡς ὁ μόνος ἀρχιερεὺς τῆς Καινῆς Διαθήκης, νὰ μετασχησθῆ ἓνα ἀπὸ τὰ πανηγυρικά σημερινὰ συλλεΐτουργα; Νά φορέση ὠρισμένα ἀπὸ τὰ ἐντυπωσιακά καὶ προκλητικὰ ἄμφια; Ἔαν μὴ σπεύσουμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ λειτουργούμενος καὶ τοῦ ἀρμόζει κάθε λαμπρότητα! Εἶναι «ὁ προσφέρων καὶ ὁ προσφερόμενος καὶ ὁ διαδιδόμενος».

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ Χριστὸς στοὺς αἰῶνες. Ἄλλ' οἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι δέχονται τὸν Χριστὸ καὶ τὸ εὐαγγέλιό Του, ὅπως τὸ ἐξηγοῦν οἱ *Πατέρες* καὶ ὅπως τὸ βιώνουν οἱ *ἅγιοι*; Ἔαν μήπως ἡ λεγόμενη δική μας «*παράδοσις*» συναποτελεῖται ἀπὸ «*ἐντάλματα*» ἀνθρώπων (Ματθ. ιε΄ 9);

- Τὴν *αἵρεσι* τὴν προκαλεῖ καὶ κάποια «*ὀρθοδοξία*», πού κατανατᾷ θρησκεία τῆς ρουτίνας καὶ τῆς μονοτονίας, καὶ δὲν παραμένει τὸ τρεχούμενο νερό τῆς διαρκοῦς ἀνανεώσεως. Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐγρηγόρησις στὴν ἔπαλξι τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀγιότητος.

- Κάθε *παλιό* δὲν εἶναι πάντοτε ἀπαράιτητα καὶ καλὸ καὶ ἀναλλοίωτο. Ἡ Ὁρθοδοξία παραμένει στὴν οὐσία ἀναλλοίωτη, καίτοι στὴ διαχρονικὴ παρουσία της ἀλλάζει τρόπο προσεγγίσεως καὶ λόγου.

- Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἔλλειμματική. Εἶναι τὸ *πλήρωμα*, πού δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ συμπλήρωμα. Εἶναι τὸ «*σῶμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου*» (Ἐφεσ. α΄ 23). Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τῆς χρειάζονται οἰκουμηνιστικὰ ἀνοίγματα, ἀφοῦ ἔχει οἰκουμηνικά φτερουγίσματα.

- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ *ἀξιοπιστία* τῆς θεολογίας. Ἡ ἀξιοπιστία τῆς *καινῆς διδαχῆς*. Ἡ ἀξιοπιστία τῆς χάριτος. Ἡ ἀξιοπιστία, καὶ ὄχι ἡ *ἀξιμισθία* τῆς ζωῆς.

«*Ἀξιόπιστοι γενώμεθα περὶ τὴν τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας φυλακὴν*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23,296).

Αἵρεσις στήν πράξι

- "Όταν ἐπιλέγουμε ἄλλο τρόπο ζωῆς ἀπό ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι αὐτό αἵρεσις; Ὑπάρχει Ὁρθοδοξία ἀλειτούργητη, ἔξω ἀπό τήν εὐχαριστιακή σύναξη; Ἄν ὄχι, τότε πῶς ἐκεῖνος, πού συνειδητά ἐπιλέγει τήν διά βίου ἀλειτούργητη ζωή, συναριθμεῖται μέ τούς χριστιανούς ὀρθοδόξους;

- "Όταν ἐπιλέγουμε τήν αἰσθητική τοῦ κόσμου καί ὄλες οἱ αἰσθήσεις μας συνειδητά κυνηγοῦν καί ὑποτάσσονται στόν αἰσθησιασμό, καί δέν ἐπιθυμοῦν τόν ἀγιασμό, αὐτό δέν εἶναι αἵρεσις; Τό τρίπτυχο τοῦ κόσμου, ὅπως ζωγραφίζεται ἀπό τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννη, σκοτίζει τό νοῦ καί ἀπομακρύνει τό φῶς τῆς τρισηλίου Θεότητας, δηλαδή τήν ἀποκάλυψη τοῦ εὐαγγελίου, τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, πού εἶναι καί ἀλήθεια τῆς ζωῆς. «Πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου» (Α' Ἰωάν. β' 16).

- "Όταν ἐπιλέγουμε νά καλύπτουμε ὅλο τό χρόνο τοῦ βίου μέ τά βιωτικά καί τίς ὑλιστικές ἐπιδιώξεις, καί δέν προσφέρουμε χρόνο γιά τήν αἰωνιότητα, αὐτό δέν εἶναι αἵρεσις; Δέν εἶναι συνειδητή ἐπιλογή τῆς ματαιότητος; Ὁρθοδοξία σημαίνει νά βιώσουμε «θελήματι Θεοῦ τόν ἐπίλοιπον ἐν σαρκί χρόνον» (Α' Πέτρ. δ' 3).

- Ἄν ἤμασταν στή θεωρία καί στήν πράξι χριστιανοί ὀρθόδοξοι, δέν θά εὔρισκαν ἔδαφος οἱ ποικίλοι αἰρετικοί.

«Διά τοῦτο ἡμᾶς εἶπεν ὁ Θεός, ἵνα ὡς φωστῆρες ὦμεν, ἵνα διδάσκαλοι τῶν ἄλλων καταστῶμεν, ἵνα ὡς ζύμη γενώμεθα, ἵνα ὡς ἄγγελοι μετά τῶν ἀνθρώπων περιπολῶμεν... Οὐδεὶς ἄν ἦν Ἕλληνας εἰ ἡμεῖς

ἦμεν Χριστιανοί, ὡς δεῖ. Εἰ τά τοῦ Χριστοῦ ἐφυλάττομεν, εἰ ἠδικούμεθα, εἰ ἐπλεονεκτούμεθα, εἰ λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, εἰ κακῶς πάσχοντες εὐηργετοῦμεν, οὐδεὶς οὕτω θηρίον ἦν, ὡς μή ἐπιδραμεῖν τῇ εὐσεβείᾳ, εἰ παρά πάντων ταῦτα ἐγίνετο» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23,284).

Μετάφρασις: Γι' αὐτό μᾶς ἄφησε ὁ Θεός στή γῆ: Γιά νά λάμπουμε μέ τήν ζωή μας. Γιά νά γινώμαστε δάσκαλοι τῆς ἀρετῆς. Γιά νά μᾶς ζύμη τοῦ νέου κόσμου. Γιά νά περπατᾶμε σάν ἄγγελοι ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους. Κανένας εἰδωλόλατρες (καί αἰρετικός) δέν θά ὑπῆρχε, ἄν ἐμεῖς ἤμασταν χριστιανοί, ὅπως πρέπει. Ἄν ἐφαρμόζαμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἄν μᾶς ἀδικοῦσαν καί μᾶς ἔβριζαν, κι ἐμεῖς ἀγαπούσαμε τούς ἐχθρούς μας. Ἄν μᾶς κακοποιοῦσαν, κι ἐμεῖς εὐεργετούσαμε τούς ἀντιδίκους. Τότε κανεὶς δέν θάταν τόσο θηρίο, ὥστε νά ὀρμᾶ ἐνάντια στήν ἀλήθεια.

- Ἄν θεωρητικά δεχώμαστε τό ὀρθόδοξο δόγμα, ἀλλά στήν πράξι ἔχουμε περιπέσει σέ σατανικό κῶμα, αὐτό δέν εἶναι αἵρεσις; Μπορεῖ νά μήν εἶναι αἵρεσις, ὅταν τήν ἀλήθεια τήν κατέχουμε «ἐν ἀδικίᾳ»; (Ρωμ. α' 18).

«Τά δόγματα πολιτείας χρειάν ἔχει... Τί γάρ, εἰ καί δίκαιος γίνῃ, ἀλλά ἀπό τῆς πίστεως μόνῃς; Ἡμεῖς δέ καί τήν ἀπό τῶν κατορθωμάτων εὐχόμεθα σχεῖν παρρησίαν» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 19,68).

π.Δ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

“Όλα φωνάζουν: **ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!**”

Ρώτησα τή **βερνοκιά**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Πρασίνισαν τά φύλλα μου. Καινούργιος ὁ καρπός μου.

Ρώτησα τήν **ἀνατολή**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἦ σκοτεινιά διαλύθηκε. Ὁ ἥλιος λάμπει τώρα!

Ρώτησα τή **Μεγάλη Δευτέρα**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό τραγουδᾶνε ἄγγελοι λευκοί.

Ἄμόλυντος τηρήθηκε ὁ ἄγγελος τῆς γῆς.

Ὡραῖος, πάλλευκος! Ὁ Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος.

Ρώτησα τή **Μεγάλη Τρίτη**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χαρά μεγάλη. Περάσανε μέσ’ στό Νυμφῶνα

Γρηγοροῦσες μέ τόν λευκό χιτῶνα.

Ρώτησα τή **Μεγάλη Τετάρτη**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Χτυπᾶνε στόν οὐρανό καμπάνες.

Στοῦ Χριστοῦ τά πόδια εἶναι πεσμένη

πόρνη γυναίκα, μά τώρα ἀναστημένη.

Χριστός Ἄνέστη! Τραγουδᾶνε τά οὐράνια.

Τόν ἁμαρτωλό στά ἅγια τόν φέρνει ἡ μετάνοια.

Ρώτησα τή **Μεγάλη Πέμπτη**. Μοῦπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Γιά τό Ὅχι τῆς ἀρνήσεως λάλησε ὁ πετεινός.

Γιά τό δάκρυ τῆς μετάνοιας χαμογέλασε ὁ Οὐρανός.

Ρώτησα τή **Μεγάλη Παρασκευή**. Μοῦπε τρεῖς φορές: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δέν μοῦπε, Χριστός σταυρώθηκε.

Μοῦπε, Χριστός δοξάστηκε.

Σταυρός ὑψώθηκε! Θάνατος θανατώθηκε.

Θαμπώθηκαν οἱ ἄγγελοι. Ξεκλείδωσε ὁ παράδεισος.

Ληστής ὁ πρῶτος κάτοικος. Κλειδί τό Μνήσθητί μου!

Χριστός Ἄνέστη!

Χτυπᾶτε πρόσταζε τό πρίν. Χτυπᾶτε, σᾶς λέω, τά καρφιά!

Μά τώρα χτυπάει πολύ πιό δυνατά ἡ ἀναστημένη του καρδιά.

Ἄληθινά! Εἶναι Θεός ὁ Σταυρωμένος.

Ὁ Σταυρωτής γίνεται τώρα θαυμαστής.

Βροντόφωνο στόν ἑκατόνταρχο τό Ἄληθῶς Ἄνέστη!

Ρώτησα τό **Μεγάλο Σάββατο**. Μούπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
 Στο σκοτεινό φόντο τοῦ ἼΑδη θεϊκό ἄστραψε Φῶς.
 Τρόμαξε καί στέναξε τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
 Σπάσανε οἱ πόρτες, οἱ ἀμπάρες, τά δεσμά.
 Ὁ Ἄδάμ ἀνακαλεῖται, ἡ Εὐά λευτερώνεται.
 Τά μνήματα ἀδειάζουνε. Ἡ γῆ τραγουδά: Ἄναστα ὁ Θεός!
 Ὁ οὐρανός πανηγυρίζει: Ζήτω ὁ Ἀθάνατος!
 Τά καταχθόνια δοξάζουνε:
 Δόξα, Κύριε, τῷ Σταυρῷ σου καί τῇ Ἀναστάσει σου!

Ρώτησα τήν **πρώτη Κυριακή**. Μούπε: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
 Ἄγγελος στέκει γιά φρουρός.
 Λεῖπει σᾶς λέω ὁ Χριστός. Μή ψάχνετε στό μνήμα.
 Τόν ἄρπαξε ἡ Ἀνάστασις. §
 —*Μαρία, τί μέ θωρεῖς γιά κηπουρό;*
 Τήν ἄνοιξη σᾶς ἔφερα, γεμάτη μέ λουλούδια.
 Πρῶτο λουλούδι εἶν' ἡ χαρά, κι ὕστερα ἡ εἰρήνη.
 Βγάλτε τ' ἀγκάθια ἀπ' τήν καρδιά.
 Ψάλτε τραγούδι γιορτινό γιά τήν αὐγή τοῦ Ἡλίου.
 Ἄναστασι τόν λένε. Γιά πάντα θά φωτίζει.
 ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Εἶναι ἀλήθεια.
 Χίλιες φορές ἀλήθεια: **ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!**
 Μυριαπόδεικτο τό **ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!**

Χρυσόστομος: ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ἢ ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΗ!

Ὅποιος σπίτι πού πάλιωσε θέλει νά ξαναχτίσει,
 βγάζει πρῶτα τοὺς ἔνοικους κι ὕστερα τό γκρεμίζει
 Τό σπίτι πῶ λαμπρό θαυμάσια ξαναχτίζει.
 Κι αὐτοὺς πού βγάζει δέν θρηνοῦν, μᾶλλον χαρά γεμίζουν.

Ἔτσι καί ὁ Θεός, ὁ Κτίστης καί Δημιουργός.
 Στήν ἁγιασμένη τήν ψυχή, σάν βγῆ ἀπ' τό φθαρτό τό σῶμα
 σπίτι καινούργιο, ἄφθαρτο, λαμπρότερο τῆς χτίζει.

Γκρεμίζει τό παλιό, τό ἄρρωστο, τό γερασμένο σῶμα,
 βγάζοντας πρῶν τήν ἔνοικο, τήν ὁμορφη ψυχή.

Ὡς πρωτομάστορας στήν τέχνη τῆς ἀνάστασης,
 λαμπρότερο ὑψώνει σῶμα, καί ξαναμπαίνει ἡ ψυχή.
 Ἄς μή προσέχουμε τό γκρέμισμα (τό θάνατο).

Ἄνάσταση ζωῆς λαμπρή μᾶς περιμένει.

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 25,554

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἡ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ρωμ. ν' 26-28

Δέν εἴμεθα μόνοι (στ. 26)

Βαδίζουμε τό δρόμο τῆς ζωῆς, δρόμο ἐλπίδας. Ὁ Χριστός μέ τή σάρκωσι καί τή σταυρική του θυσία ἄνοιξε τό δρόμο τῆς σωτηρίας. Ἐμεῖς μέ τήν πίστι μας ἀποδεχόμεθα τήν πρόσκλησι καί περπατάμε τό δρόμο τοῦ δικοῦ μας σταυροῦ. Δέν εἴμεθα ὅμως μόνοι μας. Μαζί μας τόσοι ἄλλοι «ἅγιοι», χριστιανοί, πού ἔχουν τόν ἴδιο πόθο, τήν ἴδια ἐλπίδα, τήν ἴδια ἀποκαταδοκία. Πρό παντός μαζί μας εἶναι ὁ Θεός. Συνεργασία Θεοῦ καί ἀνθρώπου εἶναι ἡ σωτηρία.

● Σύμφωνα μέ ὅσα λέει ὁ Παῦλος, ἡ δική μας συμβολή εἶναι ἡ ὑπομονή. Ἡ συμβολή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ «συναντίληψις» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅχι μόνο μᾶς καταλαβαίνει, μᾶς ἀντιλαμβάνεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἀλλά καί μᾶς κατευθύνει. Καί στό δρόμο τῆς ἀλήθειας καί στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. «Παράκλητον» τό Πνεῦμα δείχνει συναντίληψι. Μᾶς βοηθάει. Μᾶς ἐνισχύει. Τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρουσιάζει ὁ Παῦλος: «Ὡσαύτως δέ καί τό Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τό γάρ τί προσεύξασθαι καθό δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' αὐτό τό Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπέρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (στ. 26). Δηλαδή: Ἐπίσης καί τό Πνεῦμα ἔρχεται ἀρωγό στίς ἀδυναμίες μας. Διότι τό πῶς θά προσευχηθοῦμε καθώς πρέπει, δέν γνωρίζουμε. Τό ἴδιο τό Πνεῦμα προκαλεῖ θερμή προσευχή γιά μᾶς, μέ ἀνέκφραστους στεναγμούς.

Βοηθός, δηλαδή, Παράκλητος, τό Πνεῦμα. Διπλῆ ἡ βοήθεια, ἡ συναντίληψις Του:

● Ἡ *μία*: Μᾶς βοηθάει στίς ἀσθενείες μας, στίς ἀδυναμίες μας. Γνωρίζει πόσο ἀδύνα-

τοι εἴμεθα, ἀλλά καί ἔχει τή θεϊκή δύναμι. Ἄδύναμοι ἐμεῖς, δυνατός Ἐκεῖνος, ὁ Παράκλητος. Γι' αὐτό καί Τόν παρακαλοῦμε καθημερινά: «*Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,...* ἔλθέ καί σκίνωσον ἐν ἡμῖν...».

● Ἡ ἄλλη: Μᾶς διδάσκει πῶς καί τί νά προσευχώμεθα. Ἡ πρώτη ἀπορία μας: Πῶς νά βγοῦμε ἀπό τό ἀδιέξοδο; Ἡ ἄλλη: Πῶς νά προσευχηθοῦμε; Πῶς νά γίνη δεκτή ἡ προσευχή μας ἀπό τόν οὐρανό; Πῶς ν' ἀνάψῃ μέσα μας ἡ ἐπιθυμία γιά προσευχή; Πάλι τό Ἅγιο Πνεῦμα «*συναντιλαμβάνεται*» καί «*ὑπερεντυγχάνει*». Μερικοί νομίζουν, ὅτι τό «*ὑπερεντυγχάνω*» ἔχει τήν ἔννοια τοῦ «προσεύχομαι» πολύ. Καί ἐρμηνεύοντας τό στίχο, λένε, ὅτι τό Πνεῦμα προσεύχεται θερμά, μεσιτεύει γιά μᾶς.

Δέν στέκει ὅμως ἡ ἐρμηνεία αὐτή.

Ὁ Θεός δέν προσεύχεται, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀνώτερός Του, πρὸς τόν ὁποῖον ν' ἀπευθυνθῆ. Προσεύχεται βεβαίως ὁ Χριστός, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον δέν ἔγινε ἄνθρωπος. Γιά τόν Χριστό λέει ἀλλοῦ ὁ Παῦλος ὅτι καί «*ἐντυγχάνει*» (Ἐβρ. 2' 25), ὅτι καί «*μεσιτεύει*» (Α' Τιμ. β' 5). Ὁ Χριστός εἶναι μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἀφοῦ εἶναι καί Θεός καί ἄνθρωπος. Ἀλλά τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι μόνο Θεός, δέν εἶναι ἄνθρωπος.

Ἄρα τό «*τό Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει*» δέν σημαίνει, ὅτι μεσιτεύει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὑπέρ ἡμῶν. Σημαίνει: Θερμαίνει τίς καρδιές καί τίς ὠθεῖ πρὸς προσευχήν. Διδάσκει τήν προσευχή. Μέ μυστικό τρόπο, «*στεναγμούς ἀλαλήτους*», θερμαίνει τίς καρδιές. Ἡ προσευχή δέν γίνεται **ἀπό** τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀλλά **διά** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἔργο δικό μας, διά τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

• Πολλές φορές δέν εισακούεται ή προσευχή μας, διότι κακῶς προσευκόμεθα (Ίακ. δ' 3). Ἐλλοτε, διότι δέν ζητᾶμε τά συμφέροντα σπίν ψυχῆ μας. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο μᾶς φωτίζει καί τό τί πρέπει νά ζητᾶμε σπίν προσευχή μας καί τό τί πρέπει νά λέμε.

Καρδιονῶστης (στ. 27)

Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναμενόμενῃ. Χρειάζεται πίστις ἀκράδαντῃ, ὅτι δέν θά μᾶς ἀφήσῃ μόνους. «Ἐντυγχάνει» τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Στόν ἐπόμενο στίχο χρησιμοποιεῖται τό ἴδιο ρῆμα πού σημαίνει: Βοηθάει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. «*Ὁ δέ ἐρευνῶν τὰς καρδίας οἶδε τί τό φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατά Θεόν ἐντυγχάνει ὑπέρ ἁγίων*» (στ. 27). Δηλαδή: Ὁ καρδιονῶστης γνωρίζει τί ζητεῖ τό Πνεῦμα, ὅτι δηλαδή βοηθάει τούς ἁγίους (τούς πιστούς), ὅπως θέλει ὁ Θεός.

• Ὁ Θεός «ἐρευνᾷ», ὅχι μέ πίν ἔννοια, πού ἐμεῖς ἐρευνᾶμε. Ἐμεῖς, ἀτελεῖς σπίν γνῶσι, ἐρευνᾶμε, ψάχνουμε νά βροῦμε. Ὁ Θεός εἶναι τέλειος σπίν γνῶσι, παντογνώστης, δέν ψάχνει νά βρῆ τίποτε. Ἐδῶ τό «ἐρευνᾷν» σημαίνει «γινώσκειν». Γνωρίζει καλά ὁ Θεός. Γνωρίζει σέ βάθος καί σέ πλάτος τά πάντα. Γνωρίζει καί τίς ἀνάγκες μας ὄλες, προτοῦ κᾶν ἐμεῖς Τοῦ τίς ἀναφέρουμε (Ματθ. στί 6). Γνωρίζει τίς ἀνάγκες μας, πρῖν νά τίς ποῦμε. Θέλει ὅμως νά τίς ποῦμε. Νά προσευκόμεθα. Κι ἔρχεται καί στό σημεῖο αὐτό νά μᾶς βοηθήσῃ.

• Γιά πίν προσευχή πῆ δική μας μιλάει ἐδῶ. Μᾶς διδάσκει τό Πνεῦμα, μᾶς φωτίζει νά προσευκόμεθα. Πολλές φορές μέ μία ἀπερίγραπτη διάθεσι πῆς καρδιάς πρὸς τόν Θεό. Ὁ Θεός ὅμως καταλαβαίνει καί τούς ἀλαλήτους στεναγμούς. Γνωρίζει ποῖο εἶναι τό θέλημα τοῦ Ἅγίου Πνεύματος. Γνωρίζει, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο «κατά Θεόν ἐντυγχάνει ὑπέρ ἁγίων» (στ. 27). Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο διδάσκει κατά Θεόν τούς ἁγίους, τούς χριστιανούς.

Ἡ ἐρμηνεία αὐτή, ὅτι τό Πνεῦμα διδάσκει νά προσεύχωνται οἱ «ἅγιοι», οἱ χριστιανοί, ἐκεῖνα, πού τά γνωρίζει ὁ Θεός, εἶναι καί τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Ὁκ ἀγνωοῦντα, φησί, διδάσκει τόν Θεόν, ἀλλά τοῦτο γίνεται, ἵνα

ἡμεῖς μάθωμεν εὔχεσθαι ταῦτα ἅ κρή, καί αἰτεῖν παρά τοῦ Θεοῦ τά δοκοῦντα αὐτῶ· τοῦτο γάρ ἐστι τό, “κατά Θεόν”» (Ε.Π.Ε. 17,220). Μετάφρασις: Δέν διδάσκει καί πού ὁ Θεός τό ἀγνωεῖ, ἀλλ' «ἐντυγχάνει», διδάσκει, γιά νά μάθουμε νά προσευκόμεθα ὅσο πρέπει καί νά ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό ἐκεῖνα πού θεωρεῖ καλά. Αὐτό σημαίνει τό «κατά Θεόν».

• «Ἐπὲρ ἁγίων» (στ. 27). Ὅλοι οἱ χριστιανοί σπίν Καινή Διαθήκη ὀνομάζονται ἅγιοι, ὡς ξεχωρισμένοι ἀπό τόν κόσμο, ὡς ἀνήκοντες στόν Θεό, ὡς ἀποβλέποντες σπίν ἀγιότητα. Ὅλα ὑπέρ τῶν χριστιανῶν, ὑπέρ τῶν πιστῶν, γίνονται. Ὅχι διότι κάνει διάκρισι ὁ Θεός, ἀφοῦ θέλει ὄλους τούς ἀνθρώπους κοντά Του, σπίν βασιλεία Του, ἀλλά διότι οἱ πιστοί ἀποδέχονται τά ἀνεκφραστα ἀγαθά τοῦ Θεοῦ. Οἱ πιστοί ἀγαποῦν τόν Θεό. Ἐπομένως ὄλα συνεργοῦν γιά τό καλό τους.

• «Ἐπὲρ ἁγίων» (στ. 27). Πόσο μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός! Ὅλα ὑπέρ ἡμῶν τά ἐνεργεῖ. Μᾶς χειραγωγεῖ μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο στό πῶς νά προσευκόμεθα, πῶς νά ὑποβάλουμε τίς αἰτήσεις, ὥστε νά γίνωνται δεκτές. Μέ ἀφορμή τό κωρίο αὐτό τοῦ Παύλου ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀπαριθμεῖ τί κάνει ὁ Θεός γιά μᾶς:

«Τί οὐκ ἐποίησεν δι' ἡμᾶς ὁ Θεός;
Φθαρτόν τόν κόσμον δι' ἡμᾶς, ἄφθαρτον δι' ἡμᾶς.
Κακωθῆναι τούς προφήτας συνεχάρησε δι' ἡμᾶς,
εἰς αἰχμαλωσίαν ἔπεμψε δι' ἡμᾶς,
εἰς κάμινον ἀφῆκεν ἐμπεσεῖν,
τά μυρία ὑπομεῖναι κακά.
Καί προφήτας δέ δι' ἡμᾶς αὐτοῦς ἐποίησε,
καί ἀποστόλους δι' ἡμᾶς
τόν μονογενῆ δι' ἡμᾶς ἐξέδωκε,
τόν διάβολον δι' ἡμᾶς κολάζει
ἐκάθισεν ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ
ὠνειδίσθη δι' ἡμᾶς.
Ἄλλ' ὅμως τοσαῦτα ἀφισταμένους ἡμᾶς
οὐκ ἀφίψιν,
ἀλλά καί παρακαλεῖ πάλιν,
καί ἐτέρους παρασκευάζει παρακαλεῖν ὑπέρ ἡμῶν,
ἵνα ἡμῖν χριστῆται» (Ε.Π.Ε. 17,220).

Μετάφρασις:

Τί δέν ἔκανε γιά μᾶς ὁ Θεός! Ἐκανε γιά μᾶς τόν κόσμο φθαρτό. Τόν ἔκανε γιά μᾶς καί ἄφθαρτο. Ἐπέτρεψε νά κακοποιηθοῦν οἱ προφῆτες γιά μᾶς. Τούς ἔστειλε σπίν αἰχμαλωσία γιά μᾶς.

Ἄφησε νά πέσουν στό καμίνι, νά ὑπομείνουν ἄπειρα δεινά, γιά μᾶς. Τούς προφήτες γιά μᾶς, τούς ἀποστόλους γιά μᾶς. Τόν Μονογενῆ του Υἱό παρέδωσε γιά μᾶς. Τό διάβολο τιμωρεῖ γιά μᾶς. Ἐμᾶς ἔβαλε νά καθίσουμε στά δεξιά Του. Καθυβρίστηκε γιά μᾶς. Κι ἐνῶ ἐμεῖς ἀπομακρυνόμεθα ἀπό κοντά Του, δέν μᾶς ἐγκαταλείπει. Καί πάλι μᾶς ἐνισχύει καί στέλνει καί ἄλλους νά μᾶς ἐνισχύουν.

● Ὑστερα ἀπό ὅσα ἐλέχθησαν παρά πάνω, ἄς ἀποδώσουμε, ὅσο γίνεται πió ἀπλά τό δύσκολο αὐτό στίχο: «*Ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τίς καρδιές (ὁ καρδιογνώστης Θεός), γνωρίζει τί ζητάει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὅτι δηλαδή, προκαλεῖ προσευχή ὑπέρ τῶν ἁγίων (τῶν χριστιανῶν), ὅπως θέλει ὁ Θεός.*»

Πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν (στ. 28)

Προϋπόθεσις νά ἐνεργήσουν εὐεργετικά οἱ φιλόκλιτες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Προϋπόθεσις νά λειτουργήσῃ τό ρεῦμα, εἶναι ἡ σύνδεσις. Ἔτσι καί μέ τή σχέσι μας μέ τόν Θεό. Ἡ σύνδεσις γίνεται μέ τήν ἐν πίστει ἀγάπῃ ἢ τήν ἐν ἀγάπῃ πίστι. Τόν πιστεύουμε, γι' αὐτό Τόν ἀγαπᾶμε. Τόν ἀγαπᾶμε, γι' αὐτό Τόν πιστεύουμε. Ὅλα τά τοῦ Θεοῦ ξεκινοῦν ἀπό ἀγάπῃ, ἀκόμα καί αὐτά, πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται παράδοξα ἢ λυπηρά. Καί ὅλα φέρνουν εὐεργετικό, σωτήριο, ἀποτέλεσμα, ὅταν συναντήσῃ ἡ δική Του ἀγάπῃ τή δική μας ἀγάπῃ. Γι' αὐτό λέει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «*Οἶδαμεν δέ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατά πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν*» (στ. 28). Δηλαδή: Σέ ὅσους ἀγαποῦν τόν Θεό, ὅλα συντελοῦν στό καλό, δηλαδή σ' ἐκείνους πού εἶναι καλεσμένοι σύμφωνα μέ προαιώνια ἀπόφασιν.

Ἄς δοῦμε τήν ἀρνητική πρῶτα ὄψιν:

● Ὅποιος δέν ἀγαπᾶ τόν Θεό, ὅλα τά βλέπει στραβά. Δέν ὠφελεῖται καί μέ τίς μεγαλύτερες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Τί νά τό κάνῃ τό πλούσιο σπίτι κάποιος, πού δυσκολεύεται ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀσφυξία νιώθει, πεθαίνει. Θά προτιμοῦσε ν' ἀνέπνεε σωστά, παρά νά ἔχη χρυσά κοσμήματα καί ἔπιπλα πολυτελεῖ.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη μας ἀνάγκη. Ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς, ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ζωή ἡ δική μας γιά τόν Θεό, ἡ ἀνα-

πνοή μας, εἶναι ἡ ἀγάπη μας στόν Θεό. Δυστυχισμένος ὁ ἄνθρωπος, πού δέν ἀγαπᾶει τόν Θεό.

Δέν ἀγαπᾶει τόν Θεό ὁποῖος ἀγαπᾶει καί πάρα πάνω ἀπό τόν Θεό. Ὁ Ἰούδας π.κ. βρισκόταν κοντά στόν Χριστό. Εἶχε τό μέγιστο ἀγαθό. Τόν ὠφέλησε; Ὁχι. Γιατί; Διότι ἔλεγε μέν, ὅτι ἀγαποῦσε τόν Χριστό, ἀλλά τόν χρυσό περισσότερο ἀγαποῦσε. Φιλάργυρος μᾶλλον ἢ φιλόχριστος. Καί τελικά ἡ περισσότερη ἀγάπη του στά λεφτά ἔπνιξε μέσα του τήν ἀγάπῃ στόν Χριστό. Πρόδωσε τόν Χριστό. Χάθηκε ὁ ἴδιος. Δέν τόν ὠφέλησε ἡ οἰκειότητά του μέ τόν Χριστό.

● Ὅποιος δέν ἀγαπᾶει τόν Χριστό, ὅχι μόνο δέν ὠφελεῖται ἀπό τήν παρουσία Του, ἀλλά καί δαμονίζεται ἀπό τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ. Πόσα θαύματα τοῦ Κυρίου εἶδαν οἱ σύγχρονοί Του Ἰουδαῖοι! Ὁφελήθηκαν; Ἀναπολόγητοι κατέστησαν. Σκληρές καρδιές, χωρίς ἀγάπῃ. Ἡ πῖο σκληρή καρδιά εἶναι ὅποια δέν ἀγαπᾶει θερμά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι χυδαία καρδιά. Ἡ μή ἀγάπῃ ὀδηγεῖ στή μή ζωή, στό «μαράν ἀθά». «*Εἴ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα. Μαράν ἀθά*» (Α' Κορ. 1στ' 22).

Ἡ ἄλλη ὄψιν:

● Ὅποιος ἀγαπᾶει τόν Χριστό, αὐτός καί ἀπό τά θεωρούμενα λυπηρά, βγάζει κέρδος. Ποῖός εἶναι αὐτός, πού ἀγαπᾶει τόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό; Ἐκεῖνος, πού Τόν ἀγαπᾶει γνήσια, θερμά, ὀλοκληρωτικά, πάνω ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα. Ἐκεῖνος, πού ἐκτιμᾶ τήν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ τήν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος, πού ἔχει εὐαισθησίες γιά τόν Χριστό. Ἐκεῖνος, πού περιφέρει τόν Χριστό παντοῦ σάν τήν πῖο γλυκεῖά του ἀγάπῃ. Ἐκεῖνος, πού δέν θέλει νά λυπήσῃ τόν ἀγαπημένο Του. Ἔνα ζητάει ἀπό μᾶς ὁ Χριστός, σάν ἀνταπόδοσι τῶν ἀπειρῶν δωρεῶν Του: τήν ἀγάπῃ μας. «*Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων;*» (Ἰωάν. κα' 15). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐνός δεῖ μόνου, τοῦ γνησίως αὐτόν ἀγαπᾶν, καί τά ἄλλα πάντα ἔπεται*» (Ε Π.Ε. 17,244).

π. Δ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μικρές λέξεις, μεγάλες αλήθειες

Ἄντλημα δέν ἔχεις. Ἐτσι εἶπε στόν Χριστό ἢ Σαμαρείτιδα. Καί ὁμως ἀντλήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες ἀλήθειες στή συνάντησι κοντά στό πηγάδι. Καί ἀντλήθηκαν κάθε ἀλήθεια μέ μιὰ μικρή λέξι. Προσέξτε τες.

● **Πρώτη λέξι:** *Δός μου!* Ὁ Θεός ζητάει ἀπό ἄνθρωπο λίγο νερό. «Δός μοι πιεῖν». Διψῶ! Δέν τό εἶπε μόνο πάνω στό Σταυρό. Ζῆ ἀνάμεσά μας μέ τήν ἴδια ἰκεσία: Διψῶ. Ποθῶ ὅλους σας. Ἡ δική μου δίψα εἶναι ἢ δική σας σωτηρία.

● **Δεύτερη λέξι:** *«Πῶς;»*. Ἐρωτηματικό τῆς Σαμαρείτιδας. Ποιός εἶσαι; Δέν γνωρίζει τή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἄνθρωπο βλέπει. Καί γι' αὐτήν μάλιστα ἄνθρωπο ἀλλοδαπό. Κι ἐπειδή εἶναι Ἰουδαῖος ὁ συνομιλητής της, τό νερό ἔχει τοπική προέλευσι, ἔχει φυλή.

● **Τρίτη λέξι:** *«Ποιός;»*. Ποιός εἶσαι σὺ πού ζητᾶς ἀπό μένα νερό; Δέν μέ βλέπεις; Εἶμαι γυναίκα. *«Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις»*. Δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ, ὅτι αὐτός πού τῆς μιλάει ἔφερε τήν ἰσότητα καί τήν ἴση ἀξία σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Σέ κείνο τό ρατσιστικό «Οὐ...», ἦρθε ὁ ἄγνωστος συνομιλητής της νά ἀντιτάξῃ στό Εὐαγγέλιό του τό δικό Του ἀντιρατσιστικό «Οὐ». *«Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἑλλην. Οὐκ ἐν ἄρσειν καί θῆλυ»*. Ἰση ἀξία ἔχουν ὅλοι. Καί ὁ ἕνας βοηθαί τόν ἄλλον.

● **Τέταρτη λέξι:** *«Πόθεν;»*. Στήν πρότασι τοῦ Χριστοῦ νά τῆς δώσῃ κάποιον ἄλλο νερό, ἀντιπαραθέτει ἐκείνη τό «πόθεν;». Ἄπό πού; Τό νερό τό δικό Σου ἀπό πού εἶναι; Ἄπό τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἄπό τὰ βάθη τῆς Θεότητάς Του. Πῶς ἀπό τόν οὐρανό ἦρθε στή γῆ; Αὐτός εἶναι

τό ἄντλημα. Ἄπό Αὐτόν ἀντλοῦμε τήν ἀλήθεια, τή σωτηρία, τή ζωή. Ἄντλοῦμε ἀπό τόν Ἀνεξάντλητο Χριστόν. Ἄντλοῦμε πίστι ἀνεξάντλητη. «Πόθεν;». Θεόθεν!

● **Πέμπτη λέξι:** *«Πᾶς;»*. Ὅποιος πίνει ἀπό τό δικό μου νερό, δέν πεθαίνει ποτέ! «Πᾶς!» Ὅποιοσδήποτε. Δέν κάνει διακρίσεις ὁ Χριστός. Ἄπό μιὰ βουνήσια πηγῆ πίνει νερό καί ὁ λύκος, πίνει καί τό πρόβατο. Πίνει καί τό κοράκι, πίνει καί ὁ περιστέρι. Πίνει ὁ ληστής, πίνει καί ὁ ἀσκητής. Μολύνεται τό νερό; Ὅποιος τό βρῆ, δέν θά διψᾷ ποτέ. Καί μάλιστα ὅποιος πίνει, ὁ ἴδιος ὕστερα γίνεται πηγῆ. Πῶς τό προσφέρει ὁ Χριστός τό νερό τῆς ζωῆς; Μέ τόν λόγο Του.

● **Ἑκτη λέξι:** Ἡ πρώτη μικρή λέξι, τό «Δός», ἐπαναλαμβάνεται. Τήν πρώτη φορά τήν εἶπε ὁ Χριστός: «Δός μου νερό». Τώρα τήν ἐπαναλαμβάνει ἢ Σαμαρείτιδα: «Δός μοι τοῦτο τό ὕδωρ». Αὐτό θά μοῦ σβῆσῃ τή φωτιά τῆς πολλῆς ἀμαρτίας, πού μέ καίει μέσα μου. Αὐτό θά μοῦ δροσίσῃ τήν ψυχῆ, πού διψαίει γιά τήν ἀλήθεια.

● **Δός μας, Κύριε, καί σέ μᾶς.** Στό «Πάτερ ἡμῶν» ζητᾶμε τό ψωμί: *«Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον»*. Τώρα Σοῦ ζητᾶμε τό νερό τῆς οὐράνιας πηγῆς: *«Δός μοι τοῦτο τό ὕδωρ»*. Καί πεινᾶμε καί διψᾶμε.

Προτεραιότητα οἱ... ἀνώμαλοι!

Ἐὔτε πολιτικολογοῦμε οὔτε κομματιζόμεθα. Ἄνῆκουμε στό κράτος τοῦ Θεοῦ, στή βασιλεία τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀγιότηας. Δέν παύομε ὁμως νά εἶμαστε καί πολῖτες ἐνός κράτους, πού λέγεται Ἑλλάδα. Καί ὅπως

όλοι οί ἐλεύθεροι πολῖτες τοῦ τόπου μας ἔχουν δικαίωμα νά ψηφίζουν, **ἀξιολογώ- ντας** σωστά πρόσωπα καί κόμματα, ἔτσι κι ἐμεῖς ἔχουμε δικαίωμα νά ἀξιολογή- σουμε τήν προτεραιότητα τῶν ἀξιῶν ἐνός κόμματος. Ἐάν τό κόμμα λέγεται ΣΥΡΙ- ΖΑ, αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ἐμεῖς θά προσ- περάσουμε τίς πρώτες δηλώσεις του, ὡς πρὸς τήν ιδιότυπη ἀξιοκρατία του.

- Ἡ πρώτη **ἀξία** γιά τόν ἀρχηγό τοῦ κόμματος τῆς μέχρι σήμερα ἀξιωματι- κῆς ἀντιπολιτεύσεως ποιά εἶναι; Οἱ **ὀμο- φυλόφιλοι**, ἡ συνομοσπονδία ἀνωμάτων, πού συνωστίζονται στήν ομάδα ΛΟΑΤ- ΚΙ. Δέν εἶναι λοιπόν πρώτη ἀξία ἡ Πα- τρίδα. Οὔτε ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Οὔτε ἡ ἱερότητα τῆς οἰκογένειας. Οὔτε ἡ πίστις στόν Σωτήρα Χριστό καί στήν Ἐκ- κλησία. Πρώτη ἀξία εἶναι οἱ... ΛΟΑΤΚΙ!

Ἐτσι τόνισε στήν πρώτη του προεκλο- γική ὁμιλία σέ ἐκδήλωσι τῶν διεστραμ- μένων: «Ἡ νίκη τοῦ κόμματός μας -εἶπε- στίς ἐκλογές τῆς 21ης Μαΐου θά θεσμοθε- τήσει τόν γάμο γιά ὅλα τά ζευγάρια, ἀνε- ξαρτήτως φύλου, μέ πλήρη δικαιώματα, καθώς καί τό δικαίωμα τεκνοθεσίας».

- Ἡ πιό **καλή ὥρα** σέ περίπτωσι νίκης τοῦ «προοδευτικοῦ» κινήματος τῆς μέχρι τώρα ἀντιπολιτεύσεως ποιά θά εἶναι;

Ἐτσι οἱ τίμιοι καί ἠθικοί ἄνθρωποι εὐ- χονται σέ ζευγάρι μελλονύμφων (νέο καί νέα) «Ἡ ὥρα ἡ καλή», ἔτσι οἱ προστάτες τῶν ὀμοφυλοφίλων περιμένουν νά ἔρθη «ἐπί τέλους ὥρα τῆς νίκης», γιά νά ποῦν στά ὀμόφυλα ζευγάρια «ἡ ὥρα ἡ καλή»!!! Ἐτσι ὑποσχέθηκε ὁ ἐραστής τοῦ συμφῶ- νου συμβίωσης ὄχι φυσικά ἑτεροφύλων, ἀλλά ὀμοφυλοφίλων: «Ἡ προοδευτική μας κυβέρνηση θά θεσμοθετήσῃ ἀμέ- σως τόν γάμο γιά ὅλα τά ζευγάρια».

Καί φυσικά δέν μιλάει γιά τόν ἕνα καί **μοναδικό γάμο**, πού εἶναι ἱερός καί ἄ- γιος, γιά τόν γάμο τόν τίμιο, πού εὐλογεῖ ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία καί πού συγκροτεῖ τήν ὠραία οἰκογένεια. Μιλάει γιά «γάμο», γιά συμβίωσι **ἄντρα μέ ἄντρα** καί **γυναίκα μέ γυναίκα!** Μιλάει γιά τίς ομάδες ἀνωμάτων τῆς ΛΟΑΤΚΙ, πού θά μποροῦν νά υἱοθετοῦν καί παιδιά! Μιλά- ει γιά διαστροφή τῆς βρεφικῆς καί παι- δικῆς ἡλικίας, πού θά ἀπαγορεύεται στά παιδιά νά λένε τή λέξι «**μπαμπᾶς**» καί «**μαμά**» καί θά ὑποχρεωθοῦν νά φωνά- ζουν «**γονέα 1**» καί «**γονέα 2**»!

- Δέν διαμαρτυρόμαστε μόνο γιά τό κόμμα τῆς μέχρι τώρα ἀξιωματικῆς ἀντι- πολιτεύσεως. Δυστυχῶς καί ἡ μέχρι πρό- τινος κυβέρνηση, γιά νά μή φανῆ... καθυ- στερημένη ἢ ἀνακόλουθη σέ προστάγμα- τα τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης», δέν ἀρνή- θηκε νά γίνῃ οὐραγός στήν ἀναγνώρισι ὅλων τῶν ὀμοφυλοφιλικῶν μορφωμάτων τῶν ΛΟΑΤΚΙ.

- Γιά τοὺς γνησίους Ἕλληνες καί πι- στούς χριστιανούς «ζήτημα ἀξιῶν καί οὐσίας» δέν εἶναι οἱ ΛΟΑΤΚΙ οὔτε οἱ φονι- κές ἐκτρώσεις. Γιά τοὺς τίμιους Ἕλληνες **ἀξία** ἔχει ἡ στήριξις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν. Ἐπιπλέον «τό ν' ἀπλώνουμε χέρι βοήθειας» σέ ἀκατονόμαστες πράξεις ἀνωμαλίας, ὅπως ὑπόσχονται κόμματα καί κομματί- δια, ἀλλά τό νά ἀπλώνουμε χέρι βοήθειας καί νά στηρίζουμε τοὺς τίμιους γονεῖς, τίς ὠραίες **οἰκογένειες**, τοὺς πενομένους τοῦ τόπου, τήν **τεκνογονία** καί τήν **ἀληθινή παιδεία**.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπιμελητής: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

Ἐπιμελητής Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησίαν συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Σύντροφος, όχι σύζυγος!

Οποιος κατέχει ύψηλή θέση έχει περισσότερες υποχρεώσεις. Καί όποιος βρίσκεται στην ανώτερη θέση, αυτός (ή αυτή) οφείλει να είναι υπόδειγμα. Η ζωή του (ή της) ή διδάσκει ή σκανδαλίζει. Η στηρίζει ή γκρεμίζει. Δεν μπορεί π.χ. κάποιος να μιλάει και να υπερθεματίζει υπέρ του **θεσμού της οικογένειας**, και ο ίδιος να ζει παράνομα.

• Πολλοί έκθειάζουν την Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. **Αικατερίνη Σακελλαροπούλου**. Έχει -λένε- μεστό λόγο. Και βρίσκεται με σύντομες φράσεις πάντοτε στην ουσία των θεμάτων, ιδίως σε περιπτώσεις ιστορικών επετείων.

• Οί δυνατότητές της ξεδιπλώθηκαν και στην συνέντευξη που παραχώρησε στον διευθυντή της «Καθημερινής» κ. **Αλέξη Παπαχελά**.

Ο γνωστός δημοσιογράφος έθεσε τον δάκτυλόν του και επί τον τύπον ενός «ήλου» (σημείου), που συζητείται από πολλούς, άλλ' από σεβασμό στον θεσμό δεν πολυσχολιάζεται.

—Δημοσιογράφος:

«Εκτός από το ότι είστε η πρώτη γυναίκα Πρόεδρος, ήρθατε στο Προεδρικό με τον σύντρόφό σας, που δεν είναι σύζυγός σας. Αναρωτιέμαι, αν αυτό έχει σοκάρει ένα μέρος του κόσμου και πώς σείς το αντιμετωπίζετε; Και δεν είναι απλώς “σύντροφος”. Είναι ένας άνθρωπος, που παίζει ένα ρόλο στην Προεδρία. Όλο αυτό πώς το διαχειρίζεστε;».

—κ. Σακελλαροπούλου:

«Δέν βλέπω να υπάρχει σχετικός προβληματισμός στην κοινωνία. Στην επικοινωνία που έχουμε και όπου εμφανίζομαι με τον σύντρόφό μου, με τον Παύλο Κοτσώνη, δεν βλέπω να υπάρχει όποιοςδήποτε προβληματισμός.

Μήν ξεχνάμε, ότι στην Ευρώπη και στην Αμερική αυτά είναι τελείως ξεπερασμένα. Και πάλι πιστεύω, ότι έχουν συγκεκριμένη στόχευση όσοι τυχόν εμφανίζονται ένοχλημένοι.

Η εποχή μας έχει πραγματικά αφήσει αυτές τις προκαταλήψεις και τις επιφυλάξεις και τα στερεότυπα πίσω. Επίσης, ως προς τον ρόλο, πιστεύω ότι σε μία τόσο σημαντική θέση και με τέτοια ευρύτητα υποχρεώσεων -πέρα από το ότι ο καθένας έχει ανάγκη τον σύντρόφό του στην ζωή του, όσοι από εμάς έχουν έναν σύντροφο- είναι το πιο χρήσιμο πράγμα.

Ο συγκεκριμένος άνθρωπος, για όσους τον γνωρίζουν, έχει προσωπικότητα και δεν θα ήθελα να μιλήσω εγώ γι' αυτόν, γιατί θα τον φέρω σε δύσκολη θέση. Άλλά όσοι τον ξέρουν, τον εκτιμούν. Άρα μπορεί να προσφέρει. Άφησε, άλλωστε, ό,τι είχε κάνει έως τότε, για να έρθει να στηρίξει τη θητεία μου ως Προέδρου, να υποστηρίξει τη σύντρόφό του. Και αυτό το εκτιμώ ιδιαίτερα και είναι αναγκαίο, και ειλικρινά πιστεύω ότι δεν απασχολεί την κοινωνία».

• Νομίζουμε, ότι η ευρύτητα της κυρίας Προέδρου θα επιτρέψει συντόμους σχολιασμούς.

Λέτε, ότι η επικοινωνία σας με την κοινωνία, όταν συνοδεύεστε από τον σύντροφο του παρανόμου δεσμού σας, δεν σας έχει φανερώσει όποιονδήποτε **προβληματισμό**.

Δηλαδή, τί θα θέλατε; Σέ επίσημες εμφανίσεις σας με τον άνδρα σας, που δεν είναι άνδρας σας (Ίωάν. ε' 18), να βρή κάποιος από τό πλήθος τρόπο να σας πλησιάση και να σας φωνάξη αυτό που φώναζε ο άγιος Ίωάννης ο Βαπτιστής στον Ήρώδη, που συζούσε παράνομα: «**Ούκ έξεστί σοι**» (Μάρκ. στ' 18);

Νά είστε βέβαιη, ότι μεγάλο μέρος του λαού μας δεν έχει συνειδησιακά συνυπογράψει τη **μοιχεία** ως νόμιμη συμβίωση. Άπλως δεν μπορούν να σας τό πουν. Σείς όμως τό γνωρίζετε.

• Γνωρίζετε και εκείνο που ο άπόστολος Παύλος λέει σαφώς και εύθαρσώς: «Εί τις του ίδιου οίκου προστήναι ούκ οίδε, πώς κοινωνίας μεγάλης έπιμελήσεται;» (Α' Τιμ. γ' 5).

• Μας λέτε, ότι στην Ευρώπη και την Αμερική ο τρόπος που συζείτε με ένα «σύντροφο» είναι **ξεπερασμένος**. Μόνο που ξεχνάτε ότι δεν έχουμε τά ἤθη και τά ἔθιμα, τούς τρόπους και τίς παραδόσεις, ἄλλων κρατῶν. Ἐδῶ εἶναι **Ἑλλάδα**. Καί στην Ἑλλάδα ὑπάρχει παράδοση χριστιανική, μέ κανόνες τιμιότητας. Καί σεις ἄλλωστε, ὡς καλός δικαστής, θά γνωρίζετε, ὅτι ἡ **οἰκογένεια** εἶναι τό θεμέλιο τῆς Ἑλληνικῆς κατ' ἑξοχήν κοινωνίας.

• Πάντως δικαίωμά σας εἶναι νά ζητε ὡς διαζευγμένη μέ ὅποιον θέλετε. Ἐκεῖνο, πού δέν ἔχει κανείς δικαίωμα, εἶναι νά ἀποκαλῆ **«προκαταλήψεις»** τήν πιστή τήρησι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ γιά τόν θεσμό τοῦ γάμου. Αὐτό, νομίζουμε, ὅτι ἐξερχόμενο ἀπό τό στόμα Ἀνωτάτου Ἄρχοντος, δέν ἐμποιεῖ ιδιαίτερη τιμή.

Ἡ **ἀρετή** καί ἡ **τιμιότητα** δέν εἶναι «προκαταλήψεις». Εἶναι ὅ,τι πιό ὠραῖο ἔχει αὐτός ὁ τόπος.

Δικαστές καταδικάστηκαν, γιατί δέν... δικάζαν!

Ολοι γνωρίζουμε τό πόσο καθυστεροῦν οἱ ἐκδικάσεις ὑποθέσεων στά δικαστήρια τῶν διαφόρων βαθμίδων. Ἐκτενές δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «Καθημερινή» (23 Ἀπριλίου 2023) ἀποκαλύπτει τίς περιπτώσεις 22 δικαστῶν, πού ἀπολύθηκαν ἀπό τό δικαστικό σῶμα μέ μοναδικό βαρύτατο κατηγορητήριο: Ἐπέμεναν γιά πολλά χρόνια νά κρατοῦν στά συρτάρια τους καί νά μή μελετοῦν ὑποθέσεις ἀκόμα καί ἐπί δέκα ὀλόκληρα χρόνια. Αἰτία; Ἡ ὀκνηρία, ἡ ἀνικανότητα, ἡ παρεμβατικές καταστάσεις.

• Ὁ **Ἄρειος Πάγος**, μέ πρωτοβουλία τῆς προέδρου τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου καί μέ τή συνεργασία τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καί ἄλλων ἀρμοδίων δικαστῶν καί εἰσαγγελέων (Ἀρεοπαγιτῶν), ξεκίνησαν τήν κάθαρσι, ἀποπέμποντας **ραθύμους** καί **ἀνικάνους** δικαστές. Συγκεκριμένα εἴκοσι δύο δικαστικοί, ἀνάμεσά

τους καί τέσσερις εἰσαγγελεῖς ἀπολύθηκαν. Κοινός παρονομαστής ἡ **ἐργασιακή ἀνεπάρκεια**. Δειγματοληπτικά:

• Πρωτοδικῆς ἀπολύθηκε, διότι ἐπί δέκα ὀλόκληρα χρόνια δέν εἶχε ἐκδώσει ἀποφάσεις. Σέ ἐκκρεμότητα κρατοῦσε 400 ὑποθέσεις, πού δέν τίς εἶχε καθόλου... «ἀγγίξει».

• Γυναίκα δικαστικός κρατοῦσε ἀπό τό 2018 86 δικογραφίες, χωρίς νά ἀσχοληθῆ καθόλου μ' αὐτές. Ἀπολύθηκε.

• Δικαστικός σέ δικαστήριο τῆς Πελοποννήσου εἶχε γιά χρόνια στό συρτάρι του σκομισμένες πολλές δικογραφίες. Καί, τό χειρότερο, πεισματικά δέν τίς παρέδιδε οὔτε σέ ἄλλο δικαστικό νά τίς ἐπέξεργαστῆ.

• Πρόεδρος πρωτοδικῶν ἀπολύθηκε γιά πολυχρόνιες καθυστερήσεις ὑποθέσεων, πού οὔτε τίς ἐξεδίκασε οὔτε ἀποφάσεις ἔβγαζε, μέ ἀποτέλεσμα νά παραγραφοῦν πολλά ἀδικήματα.

• Δικαστικός σέ νησί τοῦ Αἰγαίου ἔχασε δικογραφία! Ὅταν πιέστηκε, ἔβγαλε ἀπόφασι μέ βάσι ἄσχετο φάκελλο!

• Γυναίκα δικαστικός ἦταν τόσο... ἐργατική, ὥστε ἔβγαζε ἀποφάσεις μέ σκεπτικό δύο «ἀράδες»!

• Νά ἔχουμε βεβαίως ἐμπιστοσύνη στή δικαιοσύνη, ἀλλ' ὄχι σ' αὐτήν πού κοιμᾶται καί ἀμείβεται μέ παχυλούς μισθοῦς. Ἀπαιτεῖται ἄμεση κάθαρσι.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2023

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2023.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.